

EREKLYE*Zsille Gábor**Vasadi Péter emlékének*

El kéne égetni
 azt az ágyat,
 amelyen egy költő meghalt.
 Utolsó álma, gondolata,
 utolsó hajnali sóhaja
 része lett annak az ágynak,
 nem lehet közszemle tárgyá,
 hamvadjon el a testtel,
 ne lássa más.

Nem szabad elégetni
 azt az ágyat,
 amelyen egy költő meghalt.
 Utolsó álma, gondolata
 megszentelte a matracot,
 megszentelte a keretet,
 a támlát, a négy lábat,
 az a fekhely már ereklye,
 nem szabad elégetni,
 azt nem,
 ott kéne hagyni a szobában,
 az ablak mellett a sarokban,
 nem vinni sehová, nem,
 le kéne fedni egy pléddel,
 egy puha, egyszínű lepellel,
 és csak ritkán venni szemügyre,
 csak ritkán érni hozzá.

HA SÚGNA

Talán jobb és mélyebb lenne a vers,
 ha írás közben eszembe jutna
 Adam Zagajewski. Vagy nem is jobb
 és mélyebb, de lassabb, egyenletes,
 fegyelmezett, átjárná egyfajta
 szellemi nyitottság, kíváncsiság
 a világra és az emberekre.
 Kiegyensúlyozott lenne a vers,
 ha közben Zagajewski lebegne
 a háttérben. Túlkapások nélkül
 haladna az okos szemlélődés
 tág mezején, hullámnzó lensárga
 fűben; máskor vonatként gördülne
 a biztos cél felé egy vágányon,
 pedig a vágány bárhol bármerre
 elágazhat, akár három vagy négy
 irányba, és a csendes szerelvény
 bármikor megállhat, hogy utasa
 néhány percre leszálljon, de tényleg
 bármikor, és még úgy is, ha azon
 a helyen nincs peron, sem állomás.
 Szelídség, ez lenne vezérszava
 a versnek, ha Zagajewski súgná
 a sorokat, pedig szavainak
 csak egy részét hallanám. Érthető
 lenne a vers, ha Zagajewskivel
 a fejemben írnám, de kerülne
 bele néhány szokatlan hasonlat,
 szókapcsolat, néhány meghökkentő
 képzettársítás. Izgalmas lenne
 a szöveg, intellektuálisan
 vonzó – legalábbis a fordító,
 miközben átültetné egy másik
 nyelvre, izgalmasnak találná, és
 szellemi élményben részesülne.